

РЕШЕНИЕ

№ 309

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 17.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на
прокурора Балев, като разгледа дело номер **10957** по описа за **2012** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището
и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на В. Б., гражданка на А. срещу решение № 699 от 16.10.2012
г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание
чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано
предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

Жалбоподателката твърди, че обжалваното решение е постановено при съществено
нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на
материалния закон. В жалбата не са изложени конкретни доводи за
незаконосъобразност на оспорения административен акт. Иска се неговата отмяна със
законните последици от това, като бъде указано на председателя на ДАБ да издаде нов
административен акт, с който да предостави хуманитарен статут на оспорващата.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС,
представявана от юрк. С. изразява становище за неоснователност на жалбата и за
законосъобразност на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за
неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите
на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа
страна следното:

С молба рег. № УП 3426 от 30.11.2011 г. до председателя на ДАБ при МС В. Б., гражданка на А. е поискала предоставянето на закрила. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено с молба вх. № 633 от 10.07.2012 г. на РПЦ С.. В регистрационния лист лицето е посочено като В. Б., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Л., А., гражданка на А., арменка по народност, вероизповедание – християнка, семейно положение – разведена, ЛНЧ[ЕИК]. Личните й данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ и от представен по време на предходно производство арменски национален паспорт № АС0565297, издаден на 02.02.1999 г.

Посочената молба за закрила се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ с оглед наличието на две приключили предходни административни производства по реда на ЗУБ.

По време на интервютата кандидатката за закрила поддържа, че е пристигнала легално в Р. Б. през м.07.2008 г. заедно с дъщеря си И. Т.. Заявява, че през 2005 г. се е развела със съпруга си П. Т., но продължили да живеят в един общ апартамент, тъй като тя и децата й нямало къде да живеят. Заявява, че бившият й съпруг се занимавал с наркотици и други забранени от закона дейности, като от м03.2008 г. неизвестни лица започнали да посещават дома й в [населено място]. Твърди, че е била заплашвана и малтретирана от тези лица, както и че същите са нанесли побой над сина й А., защото искали да разберат къде се намира бившият й съпруг. Не е членувала в политическа партия или организация, не е преследвана от официалните власти, не е арестувана. Настоящата молба за закрила обосновава с причините, изложени в предходните административни производства относно проблемите с бившия й съпруг. Не желае да се завърне в А., тъй като там няма работа и жилище. Исква да остане да живее в Б. и да води спокоен живот.

Интервютата с кандидата са проведени български език, като изрично е удостоверено обстоятелството, че лицето разбира добре български език и не желае преводач от арменски език.

Изготвено е становище рег. № УП 3426 от 10.09.2012 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение по отношение на В. Б., гражданка на А. да бъде постановен отказ от предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 699 от 16.10.2012 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплата, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че В. Б. не е бил принудена да напусне А. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителката.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващата е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на български език, като е удостоверено обстоятелството, че молителката за закрила разбира добре български език и не желае преводач. В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила (прил. на 21 от делото). Видно от същото ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в РБ, ако отговаря на материалноправните условия по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпорежба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

На първо място, следва да бъде отчетен факта, че молбата за закрила се явява трета по ред и е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ЗУБ. В молбата за закрила и по време на проведените интервюта лицето не заявява никакви нови факти и обстоятелства, различни от заявените в предходните административни производства. Както правилно е отчел административният орган, тези факти се считат преклудирани, като с влезлите в сила административни актове те са ценени като явно неоснователни за търсената закрила.

В рамките на административното производство кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърдението за наличието на определени проблеми с лица от криминалния контингент в А. поради съпричастността на бившия ѝ съпруг към дейност, свързана с разпространение на наркотици и друга нелегална дейност не съставлява основание за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателката. От страна на кандидата за закрила няма изложени факти и обстоятелства за формиран у него основателен страх от преследване по някоя от причините, изчерпателно посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Няма твърдения за наличието на осъществено спрямо лицето преследване съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Нежеланието на оспорващата да се завърне в А. поради липсата на работа и жилище е обстоятелство от личен характер и не съставлява основание за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденката по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението в тази му част е

законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е били принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от данните, съдържащи се в справка № 2096 от 19.04.2012 г. и справка № 01-6370 от 30.11.2012 г. в А. не е налице вътрешен въоръжен конфликт и не съществуват размирици. Според приложените справки международната неправителствена организация Ф. Х. дава за 2012 г. на А. следните оценки за спазване: - на политическите права – 6; на гражданските свободи – 4; статут на страната – частично свободна. Действително от справките се установява, че не е налице пълна свобода на гражданските права и са налице редица ограничения, но това състояние само по себе си не може да обоснове предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката.

В допълнение следва да се посочи, че заявленията от лицето причини от личен и семейно - битов характер не се включват в обхвата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, т.е. същите не съставляват други причини от хуманитарен характер, които да обусловят предоставянето на хуманитарен статут на чужденката. Без значение за преценка на условията за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут е твърдението за липса на жилище и работа в страната по произход на кандидата за закрила. От друга страна, дългосрочното пребиваване на оспорващата на територията на РБ може да послужи като основание за уреждане на статута ѝ по реда на специалния закон – Закона за чужденците в РБ, ако тя отговаря на предвидените в него материалноправни предпоставки.

По така изложените съображения жалбата на В. Б., гражданка на А. се явява неоснователна и оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при спазване на процесуалните правила и при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б., гражданка на А. срещу решение № 699 от 16.10.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: